

KISS OTTÓ

Léghajó a Bodza utcában

– gyerekgregény-részlet –

Gyurka bácsi, a postás

Ekkor fordult be Gyurka bácsi, a postás a Bodza utca sarkán.

A Rigó utcából jött, ahol a két fiú többször is járt már, mert ott lakott a szépséges lány, Fáber Lili. A fiúk már kétszer is találkoztak vele. Az első alkalommal, amikor nagy lelkesedéssel elújságotlák neki, hogy van egy tutajuk, egy nagyon ötletes tutajuk, és szívesen meghívnák egy kis tutajozásra, Lili csak kacagott rajtuk. Nem hitt nekik. A második találkozáskor meg már egyáltalán nem is állt szóba velük.

Fáber Lili nagyon szépen tudott kacagni, ezt a fiúk már az első találkozáskor megállapították. A második alkalommal meg azt, hogy a szépséges lány hiába tud szépen kacagni, nagyon fenn hordja az orrát.

– Mit csináltak itt, kölkök? – kérdezte most Gyurka bácsi, a postás, mert melléjük ért a biciklijével.

– Ásunk – mondta Dudi. – A bácsi Afrikából jött? – kérdezte aztán, mert a postásnak tiszta fekete volt az arca.

Gyurka bácsi ugyanis az előbb találkozott a Rigó utcában a kéményseprővel. Megálltak egy kicsit beszélgetni, aztán, amikor már mindent megbeszéltek, kezét fogtak. Gyurka bácsinak nagyon viszkedett az orra, de a beszélgetés alatt nem akarta megvakarni. Ám ahogy felszállt a biciklijére, azonnal megvakarta. És nem is csak az orrát, hanem az egész arcát megvakarta. Mindenütt, hogy itt is, ott is biztosan meginduljon a vérkeringés.

Ilyen alapos ember volt Gyurka bácsi, a postás.

De ettől az alaposságtól mindenütt jó kormos lett az arca.

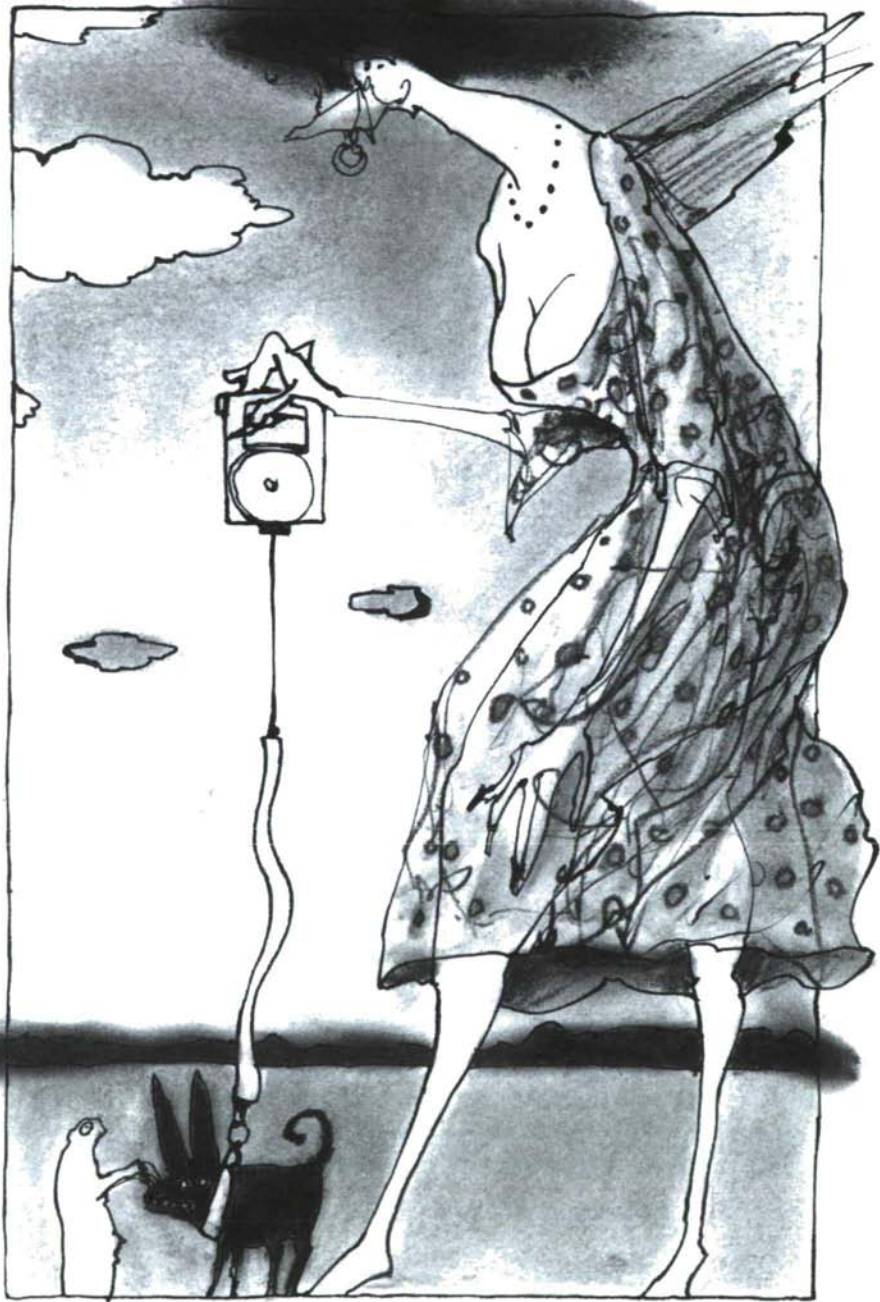
– Mért jöttem volna Afrikából? – kérdezett vissza tehát Gyurka bácsi, mert nem tudta mire vélni a dolgot. – Nem Afrikából jöttem, hanem a postáról. Afrika nagyon messze van – tette hozzá, és közben rá is mutatott a táskájára, ami tele volt levéllel meg képeslappal.

– Meddig kell ásni, hogy elérjük Afrikát? – kérdezte Szálka.

– Hát, nagyon sokáig – mondta Gyurka bácsi.

– Már eddig is nagyon sokáig ástunk – nézett Dudi a postásra, aztán Szálkára, aztán meg a gödörre.

– Akkor most már inkább csináljatok valami mást – ült fel Gyurka bácsi a biciklijére, és elkerekedett a helyszínről.

Az utcaseprő úr

Dudi és Szálka leültek a gödör szélére. Hallgattak egy percig, aztán Dudi azt mondta:

– Én inkább nem árok tovább.

Szálka még gondolkodott magában a válaszon, amikor meghallották az utcaseprő hangját.

– Mennyi avar van itt az avarban, Istenem! – sóhajtozott az utcaseprő, közben csak söprögetett, söprögetett, és egyre közeledett feléjük.

– Jön az utcaseprő – mutatott ujjával Dudi az utcaseprő felé.

– Na és – mondta Szálka, de azért ő is odanézett.

Ugyanebben a pillanatban sóhajtozta az utcaseprő hetvenhetedszerre, hogy mennyi avar van itt az avarban, és amikor kimondta, nagy forgószél támadt. Felkapta a leveleket, az összesöpörteket is meg a nem összesöpörteket is, és szanaszét hordta őket.

– Szinte éreztem, hogy széthordja – mondta az utcaseprő, és maga elé nézett. Látszott, hogy szörnyen bosszús.

Aztán megállt, rátámaszkodott a seprőre, és az ég felé nézett. Megvárta, míg a forgószél eláll, utána nekilátott, hogy újra összesöpörje a leveleket. De ahogy lefelé nézett, észrevette a két ücsörgő fiút az árokparton.

– Hát ti meg mit csináltok ott? – kiáltott oda nekik. – Menjetek haza, mert eláztok! Mindjárt itt a vihar!

– Megyünk, megyünk, csak előbb lefényképezzük magunkat a gödörben – mondta Dudi.

– Az más, azt lehet – mondta az utcaseprő, és újra söprögetni kezdett.

– Beleállok a gödörbe – nézett Dudi Szálkára –, te meg fényképezzél le.

– Add ide! – nézett Szálka a gépre, és várta, hogy Dudi leakassza a nyakából.

Amikor ez megvolt, Dudi a gödörhöz ment, beleállt, kezébe vette az ásót, a feje fölé emelte, és várt.

Szálka belenézett a fényképezőgép keresőjébe, de abban a pillanatban, hogy meglátta benne Dudit, elkapta az arcától.

– Most meg mi van? – kérdezte Dudi, és hatalmasakat szuszogott, hogy hallatsszon, nagyon erőlködik már az ásó alatt.

– Nem jó így – mondta Szálka. – Én is rajta akarok lenni a képen!

Dudi csalódottan engedte le az ásót, Szálka meg kicsit megköszöri a torkát, aztán az utcaseprő felé fordult.

– Utcaseprő úr! – kiáltotta.

Az utcaseprő nem hallotta Szálkát, mert újra morgott magában a sok avar miatt.

Szálka kicsit közelebb ment, megint megköszöri a torkát, és azt mondta:

– Utcaseprő úr, kérem!

Az utcaseprő Szálka felé fordult.

– Mi a baj, gyermekem? Tán téged is zavar az avar? – kérdezte.

– Nem zavar, csak le kéne minket fényképezni – mondta Szálka.

– Az más, azt lehet – mondta az utcaseprő. – Na, álljatok csak be a gödörbe! – tette le a seprőt, és már nyúlt is a fényképezőgépjéért.

Szálka Dudi mellé állt, megfogta ő is az ásót, aztán a fejük fölé emelték.

Az utcaseprő belenézett a fényképezőgép keresőjébe, és amikor lenyomta a gombot, akkorát dörgött és villámlott az ég, hogy mindhárman összerendeztek

– Na most már meg vagytok örökítve – mondta az utcaseprő. Visszaadta Szálkának a fényképezőt, és még hozzátette:

– De most már aztán futás haza!

Szálka Dudi nyakába akasztotta a gépet, aztán elindultak.

A komfortos ház

Éppen akkor kezdett szemerkelni az eső, amikor odaértek Dudi nagyanyjának hatalmas házához. Lívióla néni, merthogy így hívták Dudi nagyanyját, mindig kedvesen beszélt hozzájuk, a hatalmas házban pedig minden komfortos volt. És erre a komfortosságra Lívióla néni sose mulasztotta volna el felhívni a figyelmüket.

Ha például vajas kenyeret csinált a két fiúnak, kenyérszeletelő géppel vágta a kenyeret, és közben azt mondta:

– Látjátok, milyen komfortos ez a kenyérszeletelő gép?

És mosolyogva szeletelte a kenyeret a kenyérszeletelő géppel.

Ha meg turmixot csinált a két fiúnak, turmixkészítő géppel csinálta.

– Látjátok, milyen komfortos ez a turmixkészítő gép? – kérdezte Lívióla néni, és turmixolt.

A paradicsomot meg paradicsomvágóval vágta. Szép ciccakosak voltak tőle a paradicsomszeletek.

– Látjátok, milyen komfortos ez a paradicsomvágó? – kérdezte olyankor Lívióla néni.

Főleg a konyhában voltak ilyen komfortos dolgok, de Dudinak volt egy külön szobája is, hogy ha Lívióla néninél van, neki is legyen mindene komfortos.

Dudi és Szálka most beköszönt a konyhába Lívióla nénihez.

– Látjátok, milyen komfortos ez a ház? – kérdezte Lívióla néni, de nem várt tőlük választ, ő maga felelt is a kérdésre: – Ha esik az eső, csak hazajöttök, és nem áztat meg.

Dudi és Szálka bement a komfortos szobába. Volt ott sok minden. Például egy komfortos színes tévé a mesefilmeknek, egy könyvespolc mesekönyvekkel és egy komfortos asztal színes nyomtatóval, hogy Dudi a legújabb fényképeit azonnal ki tudja nyomtatni. Aztán, ha nagyon jól sikerült a kép, felragassza a falra a többi közé.

A szoba négy falából három már tele volt nagyon jól sikerült fényképekkel. Az egyik falon olyanokkal, hogy Dudi a Hársfa utcában, Dudi a Hóvirág utcában, Dudi a Fürjes utcában, Dudi a Rigó utcában és hogy Dudi egy levegővel elfújja a születésnap tortagyertyát.

A másik falon meg ilyen fényképek voltak: Dudi a csúszdáról integet. Szálka a csúszdáról integet. Dudi és Szálka a csúszdáról integet. Dudi és Szálka diófára mászik. Dudi és Szálka a diófa tetején. Dudi és Szálka lefelé mászik a diófárról.

A harmadik falon pedig egy hosszabb sorozat volt az állatkerti látogatásról: Dudi és Lívióla néni az állatkert kapujában. Dudi és Lívióla néni belépőjegyet vesz. Dudi a jegesmedve udvara előtt. Dudi a legnagyobb elefánt udvara előtt. Dudi a tigrisketrec előtt. Dudi a párdückeretrec előtt. Dudi az oroszlánketrec előtt. Dudi rákiált egy cápára. Dudi rákiált egy krokodilusra. Dudi az állatkert piros padján elégedetten uszonnázik egy komfortos papírzacskóból.

Tavai Áron és a szépséges vevő

Bentről, a komfortos szobából úgy látszott, elállt az eső. Szálka kinyitotta az ablakot, kitétte a kezét, és megállapította, hogy tényleg elállt az eső.

– Mehetünk vissza a Bodza utcába – mondta Dudi, és a nyakába akasztotta a fényképezőgépét. – Majd meglátod – tette hozzá –, hogy az én fényképezőgéppel igenis nagyon jó fotókat lehet készíteni.

– Menjünk – mondta Szálka is.

Nagy eső volt, ezt rögtön megállapították, ahogy kiléptek a ház ajtaján. Kerülgetniük kellett a tőcsákat.

A Bodza utcába a Hóvirág utcán keresztül vezetett az út. A Hóvirág utcai vegyesbolt tulajdonosa, név szerint Tavai Áron, kint állt a bolt előtt, és kémlelte az eget, hogy vajon lesz-e még eső. Ugyanis esőben az emberek nem szeretnek a boltba menni. És ha az emberek nem mennek a boltba, Tavai Áron áruja megromlik. Lejár a szavatossági idejük, ki kell őket dobni. Olyankor nagy a veszteség. Ezért már azelőtt, hogy lejárna az áruk szavatossági ideje, Tavai Áron leértékeli őket, és úgy árulja. A vegyesbolt kirakatüvegére most is ki volt téve a tábla:

„Minden áru tavalyi áron!

Várja Önöket Tavai Áron.”

Ahogy a fiúk elhaladtak a bolt előtt, köszöntek:

– Jó napot, Tavai úr!

– Szervusztok, gyerekek – felelt Tavai úr, de közben a szemközti utcából közeledő alakot kémlelte a szemével.

A fiúk is arra fordították a fejüket.

A Rigó utcából Fáber Lili közeledett.

Fáber Lilit mindketten nagyon szép lánynak tartották, mert Fáber Lili tényleg nagyon szép lány volt. Szőke, hullámos hajú, a szeme pedig zöld.

Dudi és Szálka sokfelé jártak már, a Hársfa utcától kezdve a Hóvirág utcán keresztül egészen a Fűrjes, a Bodza meg a Rigó utcáig, ahol Fáber Lili is lakott, de még egy ilyen szép lányt soha sehohol nem láttak.

Fáber Lili csak közeledett és közeledett a vegyesbolt felé, a fiúk pedig megálltak, hogy

jó tüzetesen megfigyeljék a szépséget. Mert Fáber Lilinek pont mellettük kellett elhaladnia, ha Tavai Áron boltjába akart menni. És Fáber Lili Tavai Áron boltjába akart menni, efelől nem volt kétsége sem Dudinak, sem Szálkának, sem pedig Tavai Áronnak. Ugyanis Fáber Lili körme tűzpirosra volt lakkozva, a nyakában tűzpiros selyemsálát viselt, az ajkán pedig tűzpiros rúzs éktelenkedett. A fiúknak sokkal jobban tetszett Fáber Lili mindenféle festék meg selyemsál nélkül, de a szépséges lányt ez nem érdekelte. Ha nem voltak otthon a szülei, kilakkozta a körmét, kirúzsozta a száját, felvett egy selyemsálát, és elindult Tavai Áron vegyesboltja felé. Büszkén ment, mint aki tudja magáról, hogy nagyon szép, a boltban pedig mindenféle piperecikket kipróbált. Nyíltak a púderesdobozok, kopogtak a körömlakkosüvegek és szuszogtak a különböző illatú dezodorok. Tavai úr ilyenkor aggódva figyelte az áruit, de szólani csak a legkritikább esetben szólt, ugyanis Fáber Lili határozott lány volt, tudta, hogy mit akar. Nekem bizonyíték kell, nem ígéret, mondta ilyenkor Fáber Lili, és megnyomott még néhány szuszogós dezodort, megszagolt még vagy négy parfümöt, kipróbált négy-öt körömlakkot, aztán valamit vásárolt is. Tavai úr pedig hallgatott, és visszaadta a visszajáró pénzt Fáber Lilinek.

Most a szépséges lány odaért a fiúk mellé.

– Szia, Lili! – mondta Dudi és Szálka szinte egyszerre.

De Lili csak felemelte a fejét, és úgy ment el mellettük, mintha észre se venné őket.

Tavai úrnak viszont nagyot köszönt.

– Jó napot, Tavai úr! Van új áru?

– Nincs – akarta mondani Tavai úr, de még életében nem jött ki hazugság a száján, ezért most is kénytelen volt azt mondani:

– Van.

Aztán félreállt az ajtóból, hogy utat engedjen a boltjába a szépséges vevőnek.

A békakirály

Miután Fáber Lili eltűnt a bolt bejárati ajtaja mögött, Dudi és Szálka elindult a Bodza utca felé.

Mindketten hallgattak.

Dudi arra gondolt, hogy ha nem lesz senki a Bodza utcában, aki lefényképezze őket a gödörben, akkor csak ő áll bele, és megkéri Szálkát, hogy csináljon róla egy fotót. Az utcás fényképek közé teszi majd a falra, és az lesz a címe, hogy Dudi a Bodza utcában.

Szálka meg éppen az ellenkezőjére gondolt. Hogy ő áll bele a gödörbe, és megkéri Dudit, hogy fényképezze le. Úgyse készült még róla utcás fotó, csak mindig Dudiról.

De mindez csak egy másodperce jutott a fiúk eszébe. Fáber Lili jobban foglalkoztatta őket. Azok a gondolatok kavargtak mindkettőjük fejében, amelyeket Líviola néni mondott nekik Fáber Liliről azután, hogy készen lettek a nagyon ötletes tutajjal.

– Egy ilyen lányt nagyon nehéz meghódítani – mondta Lívióla néni. – Nehezebb, mint a tengereket vagy az óceánt.

Dudi és Szálka komolyan nézett Lívióla nénire. Várták, hátha mond még valami biztatót is. Lívióla néni ezt azonnal észrevette, így szólt hát:

– Az igaz, hogy egy ilyen lányt nagyon nehéz meghódítani, de nem lehetetlen.

Aztán elgondolkodott, és hozzátette:

– Azt nem tudom, hogy ti meghódítjátok-e majd Fáber Lilit, de azt tudom, hogy aki képes meghódítani a vizet, annak már csak a földet meg a levegőt kell meghódítania, és máris jöhet a tűz, vagyis Fáber Lili meghódítása.

Dudi és Szálka érdeklődve nézett Lívióla nénire.

– Szerencsére a nagyon ötletes tutajjal meghódítottátok a vizet. Most már csak a földet meg a levegőt kell meghódítanotok, aztán jöhet Fáber Lili is.

– Vagy a tűz – mondta Dudi.

– Hát ez úgy van – folytatta Lívióla néni –, hogy ha meghódítjátok Fáber Lilit, akkor meghódítottátok a tüzet is. Mert egy ilyen lány, mint a Fáber Lili, maga a tűz. És csak egy dologgal lehet meghódítani, az pedig a kitartó szerelem – mondta Lívióla néni, és kicsit elpirult.

Aztán meg olyan lett a tekintete, mint aki gondolatban a múltban jár.

Dudi szerint Lívióla néninek Lívióla bácsi jutott eszébe, Szálka szerint meg a szerelem.

– Lívióla néni! – mondta Szálka.

– Tessék! – mondta Lívióla néni.

– Lívióla néni is szerelemmel hódította meg Lívióla bácsi?

Lívióla néni erre még jobban elpirult, pontosan olyan lett az arca, mint a tűz.

– Hát igen – mondta kicsit szégyenlősen.

– Látod, ilyen a szerelem – nézett Szálka Dudira.

– Látom – felelte Dudi.

Most, hogy a fiúk mentek a Bodza utca felé, mindkettőjüknek eszébe jutott ez a beszélgetés. És Szálkának eszébe jutott az is, hogy szerencsére már nemcsak a vizet hódították meg. Az ásó segítségével néhány órával ezelőtt sikerült meghódítaniuk a földet is. Afrikát ugyan nem érték el, de a föld valamennyire mégiscsak engedelmesskedett nekik. De még ott a levegő, gondolta. Addig nem kezdhetnek Fáber Lili meghódításához, míg meg nem hódították a levegőt. Ez bizony nagy fejtörést okozott Szálkának. Biztosan meg is fájdukt volna a feje a nagy gondolkodásban, ha Dudi egy felkiáltással ki nem zökkenti a fejtörésből.

– Egy béka van a gödörben! – kiáltotta Dudi.

Közelebb mentek. A gödör tele volt esővízzel, a víz tetején a jobb- vagy ballábas strandpapucs talpa lebegett, azon meg egy béka ült. Egy hatalmas, sötétzöld béka. Egy békakirály.

– Fúj! – mondta Dudi. – Én akkor se csókolnám meg, ha azonnal királylánnyá változna.

– Nem is kell megcsókolni – felelte Szálka. – Ilyesmi csak a mesékben van.

– Brek-brek! – helyeselt a békakirály, azután pedig nagyokat szuszogott.

A komfortos gödör

– Légy szíves, szálljál le a papucsról! – kérlete a hatalmas békát Szálka, de a békakirály nem mozdult. Figyelte őket kerek szemével, és néha pislogott is.

– Na akkor majd én segítek – mondta Szálka, és lehajolt az ásóért. Kicsit sáros volt a nyele, mert nem szúrták bele a földbe, csak úgy otthagyták.

Szálka elővett a zsebéből két papír zsebkendőt, azokkal fogta meg a nyelet. Aztán, amilyen messziről csak tudott, az ásóval alányúlt a papucsnak, és kiemelte a gödörből a békával együtt.

De mielőtt letette volna a földre, a békakirály leugrott a papucs talpáról.

Szálka eldobta az ásót, és Dudi is megijedt, arrébb szaladtak néhány métert.

Aztán, amikor látták, hogy a béka békésen ül a földön, megint közelebb merészkedtek.

– Brek-brek – mondta megint a békakirály, és szép komótosan elbattyogott a helyszínről.

– Ezzel megvolnánk – nézett Dudi a békakirály után. – És most mi lesz? – kérdezte.

– Eltüntetjük a vizet is – mondta Szálka.

– Jó, de hogyan? – kérdezte Dudi.

Szálka eltette a zsebébe a papírozsebkendőket, aztán két kézzel megigazította a szemüvegét, és gondolkodni kezdett. De mivel semmi nem jutott eszébe, csak ide-oda járkált a járdán, és egyre erősebben gondolkodott.

Dudi sokáig követte Szálka mozgását a szemével, aztán azt mondta:

– Látod, Szálka, ha nem az árok alján ásunk, akkor legalább onnan nem folyt volna a víz a gödörbe.

Mert a vízvezető árok tényleg üres volt, onnan is a gödörbe folyt a víz.

Szálka hümmögött valamit, aztán megint csak folytatta az ide-oda járkálást, és ha lehet, még erősebben gondolkodott. Dudi pedig újra követni kezdte a szemével barátja mozgását.

Szálka egyszer csak felkiáltott:

– Megvan, megvan!

Aztán azonnal elindult Lívióla néni háza felé.

Dudi ment utána.

Lívióla nénitől Szálka elkérte az egyik üres papírdobozt, amiben korábban a műanyag palackok voltak, aztán visszasiettek vele a gödörhöz. Szálka már útközben elmagyarázta, hogyan szabadulnak meg a sok víztől.

– Szépen belenyomjuk a gödörbe a dobozt, az kiszorítja a vizet az árokba, mi meg csak beleállunk a dobozba, és már csak meg kell valakit kérni, hogy fényképezzen minket le.

– Nagyszerű! – mondta Dudi.

De amikor visszaértek a gödörhöz, rájöttek, hogy a doboz egy kicsit kisebb, mint a gödör, így hiába nyomnák bele, nem szorítaná ki az összes vizet.

– Egy nagyobb doboz kell – mondta Szálka.

– Egy kövérebb – mondta Dudi is.

De Lívióla néninél csak egyforma dobozok voltak, ezt tudták mind a ketten.

– Kérjünk Tavai Árontól – javasolta Dudi.

Aztán kicsit kihúzta magát, éppen úgy, ahogy korábban Szálkától látta, és ő is magyarázni kezdett:

– Az előbb Tavai úr azt mondta, hogy van új áruja. És az új áru mindig papírdobozokban érkezik. És amikor Tavai Áron kipakol belőlük, úgyse tud velük mit kezdeni.

– Ez igaz – bólogatott Szálka, és úgy tett, mint aki nagyon gondolkodik. Aztán megigazította a szemüvegét, gondolkodott még egy kicsit, és kijelentette, hogy vinni kell a dobozt is, hogy tudják, mekkorát hozzanak.

Óvatosan léptek be a boltba. Dudi meg is igazította a rövidnadrágját, Szálka meg a szemüvegét, hogy ha meglátja őket Fáber Lili, biztosan tetszenek neki.

De Fáber Lili már nem volt ott, csak Tavai Áron.

– Tavai úr! – mondta Szálka, és közelebb merészkedett.

A boltos a pult mögött olvasott egy tegnapi újságot. De az is lehet, hogy tavalyi újság volt.

– Tessék! – mondta, és kinézett az újság mögül.

– Van itt nekünk ez a dobozunk – emelte fel kicsit a papírdobozt Szálka.

– És? – kérdezte Tavai úr, aztán letette az újságot a pultra.

– És kellene egy nagyobb is – mondta Dudi. Aztán félénkebben hozzátette: – Ha Tavai úr tudna segíteni...

– Gyertek csak velem! – mondta Tavai úr, és bevezette őket a bolt raktárába.

Ennyi doboz láttán a fiúk arca azonnal felderült.

– Felőlem akár az összeset elvihetitek – mondta Tavai Áron. – Úgyis csak rakosgatom őket ide-oda.

– Mit lehetne ennyi dobozzal csinálni!? – tünődött Szálka, és bement a dobozok közé.

Nagyon tetszett neki a sok doboz.

– El kellene vinnem az egészet az átvevőbe, ott még pénzt is adnának érte – mondta Tavai Áron. – De sajnos nem mehetek el innen, mert nyitva kell tartanom a boltot. Bármikor jöhetnek a vevők. Az átvevő meg éppen addig van nyitva, mint én. Így aztán sose tudom elvinni neki a dobozokat. Micsoda pech – sajnálkozott magán Tavai úr.

– Nem baj, majd mi elvisszük! – ajánlotta Dudi.

Szálka morcosan nézett rá.

– Akarom mondani... – kezdte újra Dudi, de Szálka közbevetett:

– Nekünk csak egyetlenegy doboz kell – mondta, és nyomban neki is állt, hogy összemérje a régi dobozt egy nagyobbbal.

– Ez jó lesz – közölte aztán.

Úgy látszott, az új papírdoboz pontosan akkora, mint a gödör.

Megköszönték a segítséget Tavai úrnak. Visszamentek a Bodza utcába, aztán együttes erővel belenyomták az új dobozt a gödörbe.

A terv bevált.

A doboz kiszorította az összes vizet az árokba.

De még jó, hogy visszavitték a kisebb dobozt is, mert az meg éppen belefért a nagyobbba, ami egy kicsit átázott a víztől.

A kisebb dobozba nyugodtan beleállhattak, az nem ázott át.

– Teljesen komfortos ez a doboz – mondta Dudi, ahogy beállt Szálka mellé ő is.

– Meg most már ez a gödör is teljesen komfortos – húzta ki magát büszkén Szálka.

A léggömbáros

Álltak csak a komfortos gödörben, és ez annyira tetszett nekik, hogy majdnem el is felejtették: le akarták magukat fényképeztetni.

– De ki csinál most rólunk fényképet? – kérdezte Dudi, mert neki jutott előbb eszébe. Szálka még gondolkodott a válaszon, amikor Dudi meglátta a léggömbárust a sarkon.

– Ott a léggömbáros! – kiáltott, és mutatta is az ujjával Szálkának, hogy hol.

Jó reggelt és jó estét!

Vegye meg a léggömbjét!

Ha felszáll vele az étterbe,

nem lesz gondja több étellel!

Jó reggelt és jó napot!

Vegyen tőlem egy jó nagyot!

Fogja meg a raffiát,

és vigye haza a luffját!

Így kiáltozott magában a léggömbáros a Bodza utca sarkán. Ugyanis még csak ő állt ott, egyetlenegy vevője sem volt. Pedig hatalmas léggömböket árult, majdnem akkorákat, mint Dudi. És ráadásul a hatalmas léggömbök nagyon szépek voltak. Szép színesek. Pirosak, zöldek, kékek, sárgák.

– Ha vesziünk tőle egyet, biztosan lefényképez minket – mondta Szálka, és könyékig elmerült rövidnadrágja zsebében. Előhúzott egy parafa dugót, aztán visszatette. Előhúzott egy madzagot, aztán azt is visszatette. Előhúzott egy rozsdás szöveget, azt is visszatette. Előhúzta a két sáros papír zsebkendőt, aztán azokat is visszatette.

– Nincsen nálam pénz – mondta, és kimászott a papírdobozból.

Dudi megtapogatta a zsebeit.

– Nálam sincs – mondta, és ő is kimászott a papírdobozból.

Elindultak a léggömbáros felé, hogy megkérjék, mégiscsak fényképezze le őket.

– Ma még senki se vett tőlem egyetlenegy léggömböt se – panaszkodott a léggömbáros, alighogy odaértek.

Aztán lehajtotta a fejét, és azt mondta, az az igazság, hogy tegnap se vett tőle senki egyetlenegy léggömböt se.

Nagyon szomorú volt a léggömbárus, amikor ezt kimondta.

– A teljes igazság az – vett egy nagyobb levegőt, és ha lehet, még szomorúbb lett –, hogy még soha senki se vett tőlem egyetlenegy léggömböt se.

Nagyon-nagyon szomorú volt a léggömbárus. Majdnem elsírta magát, hogy így kimondta a teljes igazságot.

– Pedig olyan szépen kínálok – mondta aztán, és reménykedve nézett a fiúkra.

– Ugye, szépen kínálok? – kérdezte óvatosan, és most már bizakodva nézett a fiúkra.

– Igen – mondta Dudi és Szálka szinte egyszerre.

– Én írtam a verset is – dicsekedett a léggömbárus, és büszkén kihúzta magát – Ez a legszebb vers, amit valaha írtam – mondta. – Igaz – tette hozzá –, ez az egyetlenegy vers, amit valaha is írtam.

– Nem baj, nagyon szép – mondta Szálka.

– Tényleg? – kérdezte fellelkesülve a léggömbárus.

– Tényleg – mondta Szálka, és megigazította a szemüvegét. – Én értek a versekhez – folytatta –, magam is írtam már kettőt, de egyik se volt ilyen szép.

– Úgy van! – vágta rá hirtelen Dudi. Aztán köhintett. Egy kicsit zavarban volt, mert ő még soha nem írt verset.

– Csak az a baj – mondta Szálka –, hogy nekünk nincs egy fillérünk se. Pedig ha lenne, biztosan vennénk a léggömbárus úrtól egy léggömböt, ezt tessék elhinni.

– Hát ez nagyon szép cselekedet lenne – érzékenyült el a léggömbárus. – Tudjátok mit? – kérdezte aztán felélénkülve. – Adok nektek ajándékba egy léggömböt.

– Köszönjük szépen! – kiáltotta Dudi és Szálka egyszerre, és ugyanabban a pillanatban mind a ketten nyúltak is a léggömbért.

– Vagy nem is egyet – töprengett kicsit a léggömbárus, amikor látta, hogy a fiúk nem tudják eldönteni, kié legyen a léggömb. – Adok mindkettőtöknek.

Azzal átnyújtott még egy hatalmas léggömböt.

– Köszönjük, köszönjük! – szaladt Dudi és Szálka a léggömbökkel a gödörig.

Ott megálltak, és egymásra néztek.

– Nem kérdeztük meg – mondta Szálka.

– Mit? – kérdezte Dudi.

– Hát hogy lefényképezne-e minket – felelte Szálka.

– Ja, azt tényleg nem – mondta Dudi.